

נְעִשָׂה את האוכל לכל הפחות כַּמֵּאָבֵל. על כן מסתבר לגזור על
 האדם האוכל אוכל ראשון טומאת ראשון, וכן האוכל אוכל שני יש
 לו להיות שני, והאוכל אוכל שלישי יש לו להיות שלישי.
 וְרַבִּי יְהוֹשֻעַ השיב לרבי אליעזר, מִנְּבִלָת עוֹף מְהוּר לֹא נִמְרָיִן שיש
 להחמיר על האוכל כמאכל, דְּהָרִי כַל עֵיקָר דִּינָה חִידוּשׁ הוּא. שכן
 הלכה בידינו שכל הטומאות אינן מטמאות אלא כשהן מגולות, ולא
 כשהן בלועות בתוך הגוף. ואילו נבלת עוף טהור אינה מטמאת כלל
 כל עוד לא נבלעה בגוף האדם, ורק על ידי בליעתה היא מטמאת את
 האדם האוכלה. ומאחר שכל טומאה זו גזירת הכתוב היא ובחידוש
 יסודה, אין ללמוד ממנה לשאר אוכלים טמאים לענין השוואת דרגת
 הטומאה של האוכל לדרגת הטומאה של המאכל.

והוסיף רבי יהושע להוכיח כדבריו שאין לעשות את האוכל כמאכל:
 אֵלֶּא אדרבה, מְצִינּוּ שֶׁמֵּאָבֵל חָמוּר מִן הָאוֹכֵל. דָּאִילּוּ הַמֵּאָבֵל
 נטמא בְּאוֹכַל טמא אחר אפילו שיש במטמא רק שיעור כְּבִיזָה
 בלבד, וְאִילוּ האדם האוכל אוכל טמא אינו נטמא אלא עַד דְּאֵכִיל
 ממנו כְּחֵצֵי פְרֹם. הרי לנו כי המאכל חמור מן האוכל, וְאִם כֵּן אֲנוּ
 הַיָּאָר דְּנֵעִשָׂה אוֹכֵל כַּמֵּאָבֵל, ונשוה את מדרגת טומאתם. לפיכך אין
 לנו לעשות את האוכל אוכל ראשון אלא לשני לטומאה בלבד.

וְהַשִּׁיב רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לרבי יהושע, אף שלענין השיעור הנדרש
 למטמא חמור דין המאכל מדין האוכל, מכל מקום מִמְּקָא
 מְשִׁיעֵרֵינּוּ לֹא נִמְרָיִן, ולענין דרגת הטומאה אין להקל על האוכל
 יותר מבמאכל.

וְעוֹד השיב רבי אליעזר לרבי יהושע, לְפִי דְרַבְרִי שְׁדִין הָאוֹכֵל קַל
 מדין המאכל, אכן מה שְׁאָתָה אוֹמֵר עַל הָאוֹכֵל אוֹכֵל רִאשׁוֹן שהוא
 נעשה שְׁנֵי יָפָה אֵתָה אוֹמֵר. אבל מה שאתה אומר על האוכל
 אוכל שְׁנֵי שהוא נעשה שְׁנֵי, לְמָה אתה עושה בו את האוכל
 כמאכל, הלא לשיטתך יש להורידו בדרגה אחת מהמאכל ולעשותו
 שלישי בלבד.

אָמַר לוֹ רבי יהושע, אף שבמאכל שהוא ראשון לטומאה אין מסתבר
 לעשות את האוכל כמאכל, אבל בשני לטומאה יש מקום לומר שדין
 האדם הנטמא כדין המאכל המטמא. והוא משום שְׁמִצִּינוּ במקום
 אחר שְׁשֵׁנֵי לטומאה עוֹשֶׂה מאכל אחר שְׁנֵי לטומאה, עַל יְדֵי
 מְשָׁקִין שעל פני המאכל הנטמא. משום שהמשקים שנטמאו על ידי
 השני לטומאה נעשים ראשונים לטומאה, שכן שנינו במסכת פרה
 (פ"ח מ"ט), כֵּל הַפּוֹסֵל את התרומה מטמא את המשקים להיות תחילה,
 ובכלל זה כל שני לטומאה שהוא פוסל את התרומה. ושוב חוזרים
 משקים ראשונים אלו ומטמאים את האוכל בטומאת שני. ומאחר
 שמצינו ששני עושה שני באמצעות משקים, על כן גזרו טומאת שני
 גם על האדם האוכל מאכל שני.

אָמַר לוֹ רבי אליעזר, וְהָא מְשָׁקִין עצמם שנטמאו משני, נִמְי
 תְּחִלָּה הוּא וראשונים לטומאה הם. דְּהָרִי הִנֵּן (שם), כֵּל הַפּוֹסֵל
 בְּתֵרוּמָה מְשָׁקִין לְהִיּוֹת תְּחִלָּה, הוּא מִמְּבּוּל יוֹם. ולמה אתה
 מדרמה את האוכל אוכל שני למאכל שנטמא על ידי המשקים
 שנטמאו משני, הלא יש לדמותו למשקים עצמם שנעשים ראשונים
 על ידי השני, ולעשות אף את האוכל אוכל שני לראשון לטומאה.

וְעוֹד הקשה רבי אליעזר על רבי יהושע, אף לדברך שהאוכל אוכל
 ראשון ושני נעשה שני, אבל האוכל אוכל שְׁלִישִׁי שאתה עושהו
 שְׁנֵי, לְמָה יהיה חמור יותר מן המאכל.

אָמַר לוֹ רבי יהושע, אֵף אֲנִי לֹא אֵמַרְתִּי שהוא נעשה שני אֵלֶּא בְּמִי
 שאכל חולין טמאים שלישיים שנעשו על טהרת תְּרוּמָה, ומשום
 שְׁמְהַרְתָּה

102

בְּחולין שֶׁנֶּעֱשׂוּ עַל טְהַרְתְּ תְּרוּמָה שדינם כתרומה, ולפי זה תתפרש
 המשנה גם בשיטת רַבִּי יְהוֹשֻעַ. שאם הוכשר הבשר על ידי דם
 השחיטה, הידים שהן שניות עושות אותו שלישי לטומאה, שכן שני
 עושה שלישי בתרומה, והוא הדין לחולין שנעשו על טהרת תרומה.
 מתרצת הגמרא: לֹא סְלֵקָא דְעַתְדָּא להעמיד את המשנה בחולין
 שנעשו על טהרת תרומה, דְּהָרִי קָתְנָי בה 'בְּשָׂר'. דָּא בְּחולין שנעשו
 על טהרת תְּרוּמָה, וכי מין בְּשָׂר מִי אֵיבָא בתרומה. והרי אין תרומה
 אלא בפירות, ולא יתכן שיתפס אדם טהרת תרומה אלא בחולין
 שיש במינם תרומה ולא בבשר. שהרי כל טעם שמירת חולין בטהרת
 תרומה הוא משום סייג לטהרת התרומה עצמה, שאפילו אם יטעה
 ויחשוב על התרומה שהיא חולין יאכלנה בטהרה, ולא יבוא להכשל
 באכילת תרומה בטומאה. אבל בשר אין במינו תרומה, ואין בו חשש
 שיטעה ויחליף בין תרומה לחולין, ועל כן אין שום טעם להחמיר
 ולנהוג בו טהרת תרומה.

שוב מקשה הגמרא: אֵלֶּא בְּמִאִי אתה מעמיד את המשנה, בְּחולין
 שנעשו על טהרת קְדָשִׁים, וכי מין חֵיה בְּקְדָשִׁים מִי אֵיבָא, והלא אין
 קרבים על המזבח אלא בהמה ועוף בלבד. ומאחר שטעם שמירת
 חולין בטהרת הקודש הוא כדי להימנע מלאכול בטעות בשר קדשים
 בטומאה, הלא בחיה שאין במינה קדשים אין מקום לחשש זה. ואם
 אכן אפשר להתפס במין חיה דין טהרת קדשים, הוא הדין שאפשר
 להתפס בבשר דין טהרת תרומה. ואם כן שוב יש לנו להעמיד את
 המשנה בחולין שנעשו על טהרת תרומה, ואף כשיטת רבי יהושע.
 מתרצת הגמרא: בְּשָׂר חֵיה בְּבְשָׂר בהמה מִיחְלָף. לפיכך דרך אוכלי
 קודש לאכול אפילו בשר חולין של חיה בטהרת הקדש, שכן עלול
 הוא לטעות בבשר קודש ולסבור שהוא בשר חיה. מה שאין כן בְּשָׂר
 בְּפִירֵי לֹא מִיחְלָף – אין אדם טועה ומחליף ביניהם. לפיכך אין דרך
 הכהנים להתפס בבשר חולין שלהם טהרת תרומה.

הגמרא מביאה את שיטת עולא שלדברי הכל אפשר להתפס חולין
 בטהרת קודש: אָמַר עוֹלָא, חֲבָרַיָא אִמְרִין ו-חבירי אומרין),
 שהמשנה מדברת בְּחולין שֶׁנֶּעֱשׂוּ עַל טְהַרְתְּ הַקְדָּשׁ, וְעַל כֵּן בהכרח
 היא סוברת לֹא כְּרַבִּי יְהוֹשֻעַ, שכן לשיטתו אי אפשר להתפס
 בחולין דין טהרת קדשים. וְאִילוּ אֲנָא אִמְרִינָא ו-אני אומר), שאף
 בשיטת רַבִּי יְהוֹשֻעַ היא שנויה. שכן לא נחלק רבי יהושע על כך
 שנתפס בחולין דין טהרת הקודש, ומה שאמר 'בחולין שנעשו על
 טהרת תרומה' לתוספת חידוש הוא, וּבִדְרַךְ לֹא מִיבְעִינָא כְּאָמַר כֵּן.
 לֹא מִיבְעִינָא – אין צורך לומר שחולין שֶׁנֶּעֱשׂוּ עַל טְהַרְתְּ קְדָשׁ דינם
 כקודש, דְּהָרִי קְדָשִׁים הָמִירִי ו-המורין), ופשיטא דְּחולין שהותפסה
 בהם טהרת קודש אֵית בְּהוּ דין שְׁלִישִׁי לטומאה כדין קדשים. אֵלֶּא
 אִפִּילוּ חולין שֶׁנֶּעֱשׂוּ עַל טְהַרְתְּ תְּרוּמָה שאינה חמורה כל כך
 כקדשים, נְמִי אֵית בְּהוּ דין שְׁלִישִׁי לטומאה כתרומה.

מפרשת הגמרא: מֵאֵן הם התְּבָרַיָא הסוברים שלדעת רבי יהושע אין
 חולין נתפסים בטהרת הקודש, רַבָּה בַר בַר הִנָּה היא. שכן עולה
 מדבריו הבאים בבבאור מחלוקת רבי אליעזר ורבי יהושע.

ביאור מחלוקת רבי אליעזר ורבי יהושע, ותשובותיהם זה לזה: דְּאָמַר
 רַבָּה בַר בַר הִנָּה אָמַר רַבִּי יוֹחֲנָן, מִאִי אִתְדַרִּי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי
 יְהוֹשֻעַ לְהַדְרִי – מה השיבו זה לזה. כך אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לְרַבִּי
 יְהוֹשֻעַ, הלא מְצִינּוּ שהאדם האוכל לעתים חָמוּר יותר מן הָאוֹכֵל
 עצמו. דָּאִילוּ נְבִלָת עוֹף מְהוּר כְּהוּי (מחוץ לגוף האדם) לֹא מְטַמָּא
 כלל, וְאִילוּ האדם האוכלָה נטמא ואף מְטַמָּא את הַבְּגָדִים שעליו
 בעוד הנבלה נמצאת אִפְּתִית (בבית) הַבְּלִיעָה שלו. ומאחר שמצינו
 שהחמירה התורה על האוכל יותר מאשר על המאכל, אֲנוּ הַיָּאָר לֹא

51

שואלת הגמרא: וְהָאֵף אֲנִי לֹא אִמְרְתִּי אֵלָא בְּתְרוּמָה' קָאָמַר
 רבי יהושע לרבי אליעזר, כמבואר לעיל (ע"א) בדברי רבה בר בר חנה
 בשם רבי יוחנן. הרי שדווקא בחולין שנעשו על טהרת תרומה עושה
 רבי יהושע את האוכלם שני לקודש, ואם כן איך אמר רבי אסי בשם
 רבי יוחנן שאמר כן רבי יהושע גם בחולין שנעשו על טהרת הקודש.
 מתרצת הגמרא: מחלוקת אַמְרוּרָא נִינְהוּ וְאַלְיָבָא דְרַבִּי יוֹחָנָן,
 לשיטת רבה בר בר חנה סובר רבי יוחנן שדיבר רבי יהושע דווקא
 בחולין שנעשו על טהרת תרומה, ולדעת רבי אסי סובר רבי יוחנן
 שדיבר רבי יהושע גם בחולין שנעשו על טהרת הקודש.
 הגמרא מביאה את שיטת עולא באוכל שלישי של חולין שנעשו על
 טהרת תרומה: אָמַר עוּלָא, אַדָּם הָאֵוְכַל מֵאֵכַל שְׁלִישִׁי לְטוּמְאָה שְׁלֵ
 חולין שֶׁנֶּעְשׂוּ עַל טְהַרְתַּת תְּרוּמָה, נִפְסַל גּוֹפּוֹ מִלְּאֵכּוֹל בְּתְרוּמָה. ואף
 שאינו נעשה שני לפסול את התרומה במגעו, מכל מקום הוא נעשה
 שלישי לטומאה, האסור באכילת תרומה.
 מקשה הגמרא: מַאי קָא מְשַׁמַּע לָן עוּלָא בדבריו אלו, הלא דין זה
 מוכח מדברי רבי יהושע. שכן הַנִּינְאָה במשנה, 'האוכל מאכל שְׁלִישִׁי
 נעשה שְׁנֵי לְקֹדֶשׁ, וְאִין הוּא נַעֲשֶׂה שְׁנֵי לְתְרוּמָה, בְּאוֹכַל חוּלִין
 שֶׁנֶּעְשׂוּ עַל טְהַרְתַּת תְּרוּמָה'. משמע שדווקא שְׁנֵי הוּא דְלֹא הוּי לַעֲנֵן
 תְּרוּמָה, הָא שְׁלִישִׁי הוּי, ושלישי אסור בתרומה.
 מתרצת הגמרא: אִי מְהֵרִיא מִשְׁנָה, עֵדִין אִין מוֹכַרְח שְׁהאוֹכַל אוֹכַל
 שלישי נעשה שלישי ואסור באכילת תרומה. שכן הוּי אִינְיָא,
 שלענן תרומה לֹא שְׁנֵי הוּי וְלֹא שְׁלִישִׁי הוּי, אלא הוא טהור לגמרי.
 ומה שנקט רבי יהושע וְאִין שְׁנֵי לְתְרוּמָה' לאו דווקא הוא, אלא
 אִינְדִי –אגב) דְאָמַר שְׁהוּא נַעֲשֶׂה שְׁנֵי לְקֹדֶשׁ, אָמַר נָמִי שְׁאִין הוּא
 שְׁנֵי בְּתְרוּמָה. קָא מְשַׁמַּע לָן עוּלָא, שדווקא נקט רבי יהושע
 בדבריו שאינו שני לתרומה, אבל שלישי הוא נעשה אף לתרומה.
 רב המנונא מקשה על דין זה: אִיתִיבִיה רַב הַמְּנוּנָא לְעוּלָא, שִׁנְיָו
 בטהרות (פ"ב מ"א) הַמֵּאֲכַל שֶׁנֶּעְשׂוּ בַּב טוּמְאָה וְנַעֲשֶׂה רְאִישׁוֹן
 לטומאה שֶׁבְּחוּלִין, הוּא עֲצֵמו טָמֵא, וְכֵן מְטַמֵּא הוּא אוֹכַל אַחַר
 הנוגע בו ועושה שני לטומאה שבכחו לעשות את התרומה הנוגעת
 בו לשלישית ולפוסלה. וְהֵמֵאֲכַל שְׁנֵי שׁוֹסְלֵי אַת הַתְּרוּמָה הִנוּגַעַת
 בו, וְאוֹלָם אִינוּ מְטַמֵּא אוֹתָהּ לַעֲנֵן שֶׁחֲטָמָא תְּרוּמָה אַחֲרָת, שֶׁכֵּן אִין
 שלישי עושה רביעי בתרומה. וְהֵמֵאֲכַל הַשְּׁלִישִׁי לְטוּמְאָה שֶׁל חוּלִין
 וְשֶׁנֶּעְשׂוּ עַל טְהַרְתַּת תְּרוּמָה) נִפְסַל בְּנֻזִיד תְּדַמַּע – בתבשיל שתרומה
 מעורבת בו. וכגון שהיה שלישי זה בתבשיל חולין, שמוותר לתת בו
 תבלין של תרומה ולאוכלם יחד. שכן אין התרומה נפסלת על ידי
 שלישי לטומאה. וְאִי אִמְרַת שְׁהאוֹכַל אוֹכַל שְׁלִישִׁי שֶׁל חוּלִין שֶׁנֶּעְשׂוּ
 עַל טְהַרְתַּת תְּרוּמָה נִפְסַל גּוֹפּוֹ מִלְּאֵכּוֹל בְּתְרוּמָה, הִרִי נִפְסַל גּוֹף
 האוכל מנזיד שלישי זה שנעשה על טהרת תרומה, ואיך סְפִינָן
 –מאכלים) לִיה מִיְדֵי דְפְסִיל לִיה לְגַפְיָה – איך אנו מתירים לו
 לאכול דבר הפוסל את גופו מלאכול בתרומה, ובו בומן לאכול יחד
 עמו את תבלין התרומה המעורב בו.
 עולא מיישב את שיטתו: אָמַר לִיה עוּלָא, הִנֵּה לְנֻזִיד תְּדַמַּע וְאֵל
 תקשה ממנו,

טוּמְאָה הִיא אֲצֵל הַקֹּדֶשׁ. שְׁעָשׂו חֲכָמִים מַעֲלוֹת לְטַהְרָה, וְחִיבּו עַל
 שמירת טהרת הקדשים שתהיה לשם קדשים, ואין די להם בשמירה
 לשם טהרת תרומה. לפיכך אף כהן שאוכל תרומה ומשום כך הוא
 משמר את עצמו ואת חפציו בטהרה, עדיין נחשבים בגדיו כאב
 הטומאה של מדרס הוב לגבי קודש, המטמא אף אדם וכלים. ומאחר
 ששמירת תרומה אינה נחשבת כשמירה לגבי קודש, אף אוכל
 המוחזק לגבי תרומה כשלישי לטומאה אנו חוששים עליו לגבי
 קדשים שמה שני הוא. לפיכך האדם האוכלו נעשה שני לגבי קודש.
 הגמרא מוכיחה מהביאור האמור שאין שלישי בחולין שנעשו על
 טהרת הקודש: מדברי רבה בר בר חנה אלו בביאור המשא ומתן שבין
 רבי אליעזר לרבי יהושע, הוכיח עולא שלדעת רבה בר בר חנה אין
 נתפסת טהרת קודש בחולין לדעת רבי יהושע, ואם התפיסה בהם אין
 להם שלישי לטומאה. שכן ממה שהקשה רבי אליעזר לרבי יהושע
 'שלישי שני למה', והשיבו 'אף אני לא אמרתי אלא בתרומה', מוכח
 שמה שאמר רבי יהושע במשנתנו 'בחולין שנעשו על טהרת תרומה'
 בדווקא הוא. וכוננת רבי יהושע בדבריו אלו היא, שמאחר שלא
 מצינו אוכל חולין שלישי אלא אם כן נעשה על טהרת תרומה ולא
 על טהרת הקודש, על כן הוא נחשב כשני לגבי קודש, ואף עושה את
 האדם האוכלו לשני. ואין לומר שמה שהעמיד רבי יהושע את דבריו
 בטהרת תרומה הוא רק כדי לתת טעם לכך שהאוכל נעשה שני,
 אבל לעולם גם בחולין על טהרת קודש יש שלישי, שאם כן יקשה מה
 הקשה רבי אליעזר 'שלישי שני למה', הרי בפירוש ביאר רבי יהושע
 את טעמו, שהוא משום שטהרת תרומה היא כטומאה לגבי קודש.
 אלא בהכרח שמה שהעמיד רבי יהושע את דבריו בחולין על טהרת
 תרומה הוא לא כדי ליישב את פירכת רבי אליעזר האמורה, אלא
 משום שטהרת קודש אינה נתפסת כלל על חולין.
 הגמרא מביאה את שיטת רבי יוחנן באוכל שלישי של חולין שנעשו
 על טהרת הקודש: אָמַר רַבִּי יוֹרְאָה, אָמַר רַבִּי אִסִּי, אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן,
 אָמַר רַבִּי יַנְאִי, הָאוֹכַל שְׁלִישִׁי שֶׁל חוּלִין שֶׁנֶּעְשׂוּ עַל טְהַרְתַּת הַקֹּדֶשׁ,
 נַעֲשֶׂה גּוֹפּוֹ שְׁנֵי לְקֹדֶשׁ, משום שאף טהרת חולין אלו הם טומאה
 אצל הקודש, וחוששים לשלישי שלהם לגבי קודש שהוא שני, ועל
 כן האוכלו נעשה שני לגבי קודש, כדין האוכל אוכל שני.
 רבי יזרא מקשה על דין זה: אִיתִיבִיה רַבִּי יוֹרְאָה לְרַבִּי אִסִּי, וְהִרִי אַמַר
 רבי יהושע, האוכל אוכל שְׁלִישִׁי נַעֲשֶׂה שְׁנֵי לְקֹדֶשׁ וְאִין נַעֲשֶׂה שְׁנֵי
 לְתְרוּמָה, וְסִיִּים שֶׁדְּבָרֵינוּ אֵלּוּ אִמּוּרִים בְּאוֹכַל חוּלִין שֶׁנֶּעְשׂוּ עַל
 טְהַרְתַּת תְּרוּמָה. משמע שדווקא על טהרת תְּרוּמָה, אִין – הִרִי הוּא
 נַעֲשֶׂה שְׁנֵי, אֲבָל אִם אֲכַל חוּלִין שְׁלִישִׁים שֶׁנֶּעְשׂוּ עַל טְהַרְתַּת הַקֹּדֶשׁ
 לֹא נַעֲשֶׂה שְׁנֵי לַעֲנֵן קוֹדֶשׁ.
 מתרץ רבי אסי: אָמַר לִיה רבי אסי, על דרך 'לֹא מִיבְעִינָא' –אין צריך
 לומר) קָאָמַר רבי יהושע את דבריו אלו. שלא רק בחולין שנעשו על
 טהרת קודש יש שלישי לטומאה, שהרי דין קדשים חמור ביותר ועל
 כן פשיטא שדין חולין אלו כקודש, אלא אפילו חולין שנעשו על
 טהרת תרומה שאינה חמורה כל כך כקדשים, גם כן יש בהם דין
 שלישי לטומאה כתרומה.

המשך ביאור למס' חולין ליום חמישי עמ' א

8 הרי היא טְרַפָּה. וְהוֹדָה לּוֹ רַבִּי עֲקִיבָא וְחוּזר לַהֲרוּת כְּרִבִּי יִשְׁבֵּב.
 9 נִמְרָא
 10 שנינו במשנה: שְׁחַט אֶת הַחוֹטֵט וְכוּ' רבי ישבב אומר נבילה, וְהוֹדָה
 11 לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא. מקשה הגמרא: וְרַבִּי מִינְיָ –(וקשה), הלא שנינו
 12 במשנה להלן (מב) 'אלו טְרַפּוֹת בְּפָהֳמָה,

1 כלל אלא הַתֵּינִין לָהּ עַד שְׁמִתָּהּ, או שְׁשַׁחַט סִימָן אַחַד כְּהִלְכָתוּ
 2 וְהַחֲלִיד –(ותחב) אֶת הַסִּפִּין תַּחַת הַסִּימָן הַשְּׁנַי וּפְסִקוּן שֶׁלָּא כִּדִּין,
 3 רַבִּי יִשְׁבֵּב אָמַר, מאחר שלא שנשחטו שניהם כהלכתם, הבהמה
 4 נְבִלָה. וְרַבִּי עֲקִיבָא אָמַר, מאחר שנשחט בה סִימָן אַחַד כְּהִלְכָתוּ
 5 אינה נבילה, ואינה אסורה אלא משום טְרַפָּה.
 6 כָּלֵל אָמַר רַבִּי יִשְׁבֵּב מִשּׁוּם רַבִּי יְהוֹשֻעַ, כֹּל שֶׁנִּפְסְלָה בְּשַׁחֲטָתָהּ
 7 הִרִי הִיא נְבִלָה. וְכֵן שְׁשַׁחֲטָתָהּ כְּרִאוּי, וְדָבָר אַחֵר גָּרַם לָהּ לִיפְסֹל,